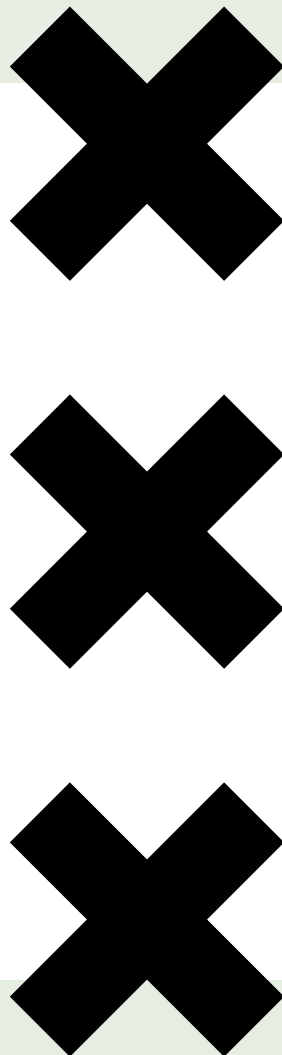

Aldo en Giuliano Corradi, vader en zoon. Italianen in Amsterdam. Terrazzowerkers omdat het nu eenmaal zo is gelopen. En omdat terrazzo zo verschrikkelijk mooi is.

TEKST JAN WILLEM KOMMER
FOTOGRAFIE HENK VAN DER VEEN

ITALIË in het bloed, AMSTERDAM in het hart

Net even anders

Het verhaal van de Corradi's begint zoals zoveel verhalen van terrazzowerkers van Italiaanse komaf. Een grootvader die begin 19e eeuw de slechte economische situatie in Italië ontvlucht en naar Nederland komt om

met zijn vaardigheden als terrazziere een boterham te verdienen. "Maniago heet het dorpje waar mijn opa vandaan kwam; dat ligt in Friuli, vlakbij Venetië", zegt Aldo Corradi. "Hij kwam in de jaren dertig naar Amsterdam, ging daar bij terrazzobedrijf Malizia werken en is op een gegeven ogenblik voor zichzelf begonnen." Later is het overgenomen door zijn zoon, Pino. Zo ging dat meestal bij de Italiaanse families.

Bij Aldo ging het echter anders, het terrazzo-vak zat namelijk aan de moederskant van de familie; Tomé. Vader Corradi werkte in de drukkerijwereld, als typograaf. En dat was niet precies wat zijn zoon ook wilde gaan doen. "Ik had mijn MAVO-diploma gehaald, heb nog een jaartje HAVO gedaan maar dat vond ik niets. Mijn oom had inmiddels het bedrijf van mijn opa overgenomen; C.R. Tomé & Zn. heette het. Ik werkte daar wel in de vakanties, sloopwerk deed ik dan. Dat vond ik leuk dus toen ik met school stopte ben ik daar aan de slag gegaan."

Jaar in jaar uit besteden we in Mebest aandacht aan fraaie afbouwprojecten. Achter elk van die projecten zitten vakmensen. Vakmensen die het bedenken, vakmensen die het maken. Hoog tijd om die mensen eens in de schijnwerper te zetten. En geen beter moment daarvoor dan het jubileumjaar van Mebest.

Zeker van je eigen zoon wil je dat hij het allemaal perfect doet

Allround werkervaring

Een praktijkman pur sang dus, al duurde het nog een jaar of vijf voordat Aldo Corradi zich met het echte terrazzowerk ging bezig houden. Die eerste periode was het voornamelijk badcellen slopen, afvoeren vernieuwen, badcellen voorbereiden. "Voordeel daarvan is dat ik nu dus behoorlijk allround ben. Ik kan ook tegelen en timmeren." Vooral dat laatste is geen overbodige luxe in het terrazzovak; er moeten immers nog wel eens bekistingen worden gemaakt.

Inmiddels zit hij al weer bijna dertig jaar in het vak, de laatste achttien jaar als eigen baas. Vier man heeft hij momenteel in dienst. Eén daarvan is zijn twintigjarige zoon Giuliano; die kreeg het vak als het ware met de paplepel ingegoten. "Als kleine jongen ging ik al met mijn vader mee om hem te helpen met aanrechten en zo. Ik vond het leuk werk, dus toen ik mijn VMBO-T had gedaan, ben ik bij hem gaan werken."

Les van de vakman

Anders dan zijn vader toen die jong was, deed Giuliano Corradi al snel allerhande terrazzowerk; kleine reparaties, slijpen, maar ook sloopwerk en betonvloertjes storten. En hij ging een dag in de week naar school; daar volgde hij de opleiding voor Dekvloeren-

legger. "Er is geen aparte terrazzo-opleiding, maar ik kreeg daar les van Lucio Rogantini, een Italiaan die nog bij Olivo Andreato heeft gewerkt. Hij nam me vaak apart om me de fijne kneepjes van het terrazzovak te leren. Ik moest bijvoorbeeld neuten maken. Dat was moeilijk werk! Ik heb er drie lessen over gedaan; steeds kreeg ik weer op m'n kop als het niet goed was."

Vader Aldo Corradi vindt het prachtig dat zijn zoon de opleiding heeft gedaan, al heeft hij geen spijt dat het voor hemzelf anders is gegaan. "Alleen de mozaïekopleiding in Italië, die had ik eigenlijk moeten doen toen ik nog jong was. Ik kan wel een stukje mozaïek leggen, maar zoals ze dat daar in Spilimbergo doen, dat is een kunst." Zoon Giuliano heeft wel leren mozaïeken, op school in Nieuwegein. "Een klein beetje heb ik het geleerd. Het is heel moeilijk. Steentjes hakken krijgen je nog wel onder de knie, maar werken met de kleuren en tinten, dat is echt moeilijk. Daar heb je geduld voor nodig en dat heb ik niet zo."

De Italiaanse droom

Met je handen dingen maken die er dan ook nog eens schitterend uitzien, dat is het mooie van het terrazzovak, vinden zowel vader als zoon Corradi. Als voorbeeld noemt Giuliano

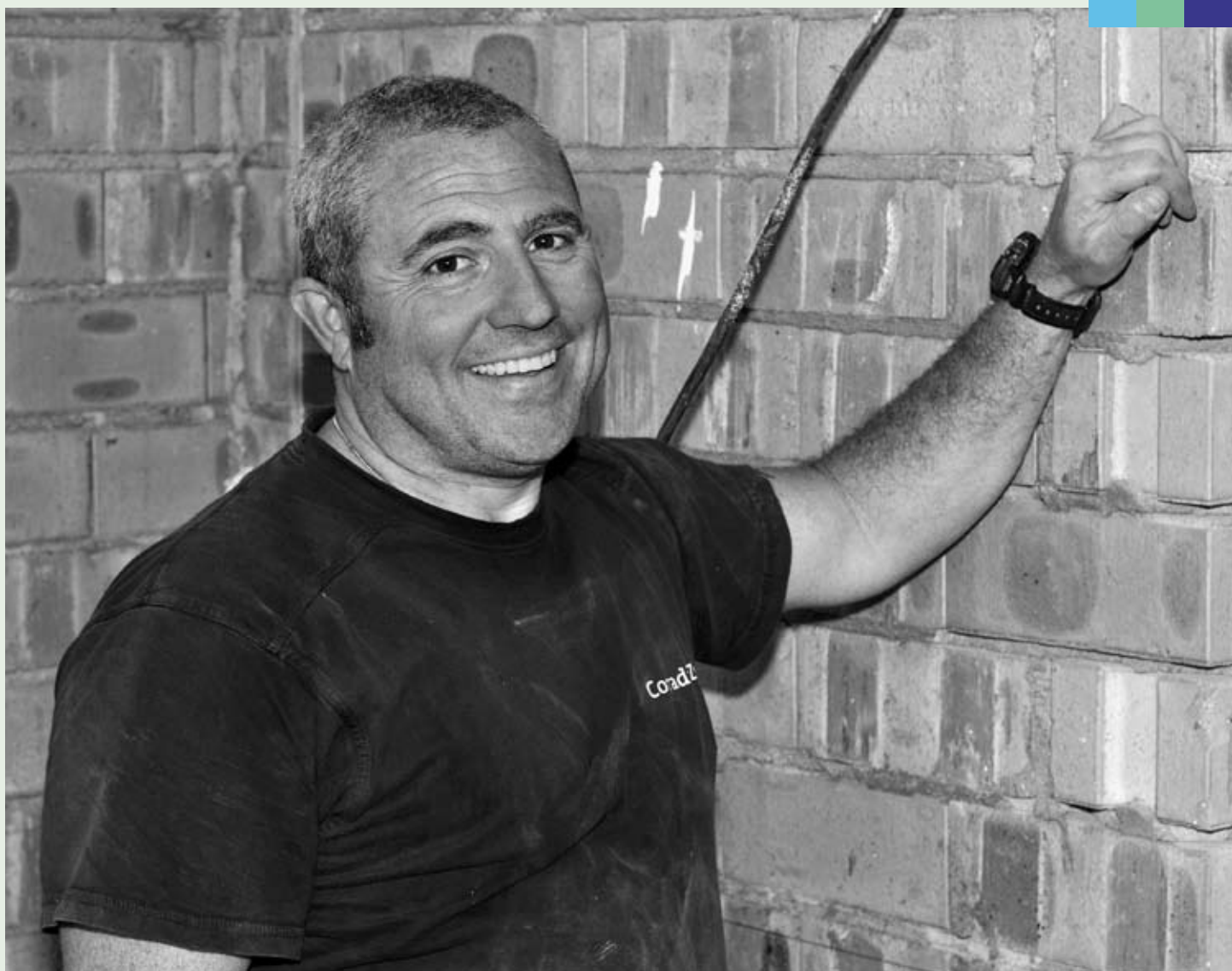

de vloer van het Apenhuis in Artis, een werk van Tat uit Huizen. "Ik heb ze daar geholpen, het is één van de mooiste werken die ik tot nu toe heb gedaan."

Aldo heeft niet echt een project dat er voor hem uitspringt, er zijn er zoveel. "Het is gewoon een prachtig ambacht", zegt hij. "Maar

het is ook een hard en zwaar vak." Vandaar dat hij ook wel eens droomt over ander werk. "Ik denk dat iedereen, wat ie ook doet, zijn ups en downs heeft en nadenkt over ander werk. Dat doe ik ook. Dan denk ik aan een pizzeria met een mooie ijssalon erbij." Hij heeft er complete ondernemersplannen voor klaarliggen, maar de kans is groot dat ze op de plank blijven. De klantenkring die hij in de loop van de jaren heeft opgebouwd, vier man personeel, het zijn dingen die je niet zomaar wegdoet. En het terrazzowerk zit hem nu eenmaal in het bloed. Grote kans dus dat hij in het vak blijft, en dat zijn zoon te zijner tijd het bedrijf zal overnemen. "Maar ik hoop wel dat, als Giuliano dat doet, hij niet net zo lang

Voordeel daarvan is dat ik nu dus behoorlijk allround ben

volledig blijft meewerken als ik heb gedaan maar eerder het werk gaat delegeren."

Tussen twee vuren

Vooralsnog lijkt het verre toekomstmuziek dat Giuliano het rustiger aan gaat doen. Sterker nog, zelf heeft hij het idee dat hij zelfs harder werkt dan zijn collega's. "Ik neem wat minder pauze, ga wat langer door. Dat komt doordat het het bedrijf van mijn vader is, denk ik. Je voelt je dan toch meer verantwoordelijk."

Hoewel vader en zoon prima samen kunnen werken, vinden ze het niet altijd even gemakkelijk. "Ik merk dat ik hem altijd wat harder aanpak dan de anderen", zegt Aldo.

"Dat is natuurlijk niet helemaal goed, maar zeker van je eigen zoon wil je dat hij het allemaal perfect doet." Hij vergelijkt het met toen hij bij zijn oom in het bedrijf werkte. "Toen was *ik* altijd de gebeten hond. Maar ook onder mijn collega's. Die dachten altijd dat ik het beter had dan zij, meer verdiende,

Daar heb je geduld
voor nodig en
dat heb ik niet zo

vroeger naar huis mocht. Maar uiteindelijk was ik altijd degene die een stapje meer moest doen." Giuliano herkent dat wel, maar het lijkt hem allemaal niet in de weg te zitten. "We nemen wel eens iets mee naar huis. Dan praten we er nog even over onder het eten maar dan is het klaar. Het duurt nooit lang, ik ben niet zo moeilijk."

Echte Amsterdammers

Voor beide Corradi's geldt dat ze met terrazzo zijn opgegroeid, en dat het dus logisch is dat

ze ook in dat vak terecht zijn gekomen. Al heeft Giuliano op school nog wel de nodige informatie gekregen over andere richtingen. En ook heeft hij een tijdje op de markt gewerkt, bij de kaasboer. "Dat was leuk, een beetje schreeuwen op de markt. Het was ook wel mijn ding." Zijn vader beaamt dat. "Hij deed dat heel erg goed, mensen kwamen zelfs speciaal voor hem naar die kraam. Hij is amicaal, sociaal, echt Amsterdams." Zelf vindt Aldo zich ook een echte Amsterdammer. Meer dat, dan een Italiaan. "Ik heb twee paspoorten, ben zowel Nederlander als Italiaan, maar ik voel me Amsterdammer. Italië is een mooi land; het eten, de cultuur. Het is leuk om daar te zijn, maar om er te wonen? Misschien later. Amsterdam is nou eenmaal een heerlijke stad, zowel om te wonen als om te werken. Nee, ik vind Italië prachtig maar ik zou nu nog niet weg willen uit Amsterdam."

Ik ben zowel Nederlander als Italiaan, maar voel me Amsterdammer

